

ἀποδιλλαχτά ἐπίρρ. ΚΠασαγιάνν. ἐν Τέχν. 1, 223.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀποδιλλαχτός.

Ἀλληλοδιαδόχως, κατὰ σειράν: Ἡ Στασινή, τοῦ ἀδικη-
μένου ἢ ἀρφανή ἀδερφή, ἐσταύρωσε τὰ χέρια τῆς μετὰ τὰ δικά-
τους ἀποδιλλαχτά καὶ τοὺς ἐκαλοδέχτηκε.

ἀποδιαλόγι τό, Ἄνδρ. Δαρδαν. Προπ. (Κούταλ.) Σκῦρ.
κ.ά. — Λεξ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ. ἀπουδιαλόγ' Ἀδραμ.
Θράκ. (Αἰν. Μάδυτ.) Κυδων. Λέσβ. ἀποδιαλόι Μύκ. Χίος
— Λεξ. Πρω. ἴποδιαλόγι Κύπρ. ἴποδιαλόιν Κύπρ. (Γερ-
μασ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποδιαλέγω. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ.
ΓΧατζιδ. ἐν Ἐπιστ. Ἐπετ. Πανεπ. 13 (1916) 166.

1) Ἡ τελικὴ διαλογή, ἐκλογή ἀγν. τόπ.: Φρ. Λέσ' ἔβα-
λαν 'ς' τ' ἀποδιαλόγι! (πρὸς τὸν ἐκφράζοντα τὴν προτίμησιν
διὰ κάτι χωρὶς νὰ ἐρωτηθῇ). 2) Συνήθως κατὰ πληθ.,
τὰ μετὰ τὴν ἐκλογὴν τῶν καλυτέρων ἀπομένοντα, ἐπομένως
ἄξια ἀπορρίψεως, οἷον ἐπὶ καρπῶν, ἐμπορευμάτων κττ.
Ἀδραμ. Ἄνδρ. Δαρδαν. Θράκ. (Αἰν. Μάδυτ.) Κυδων. Κύπρ.
(Γερμασ. κ.ά.) Λέσβ. Μύκ. Προπ. (Κούταλ.) Σκῦρ. Χίος
— Λεξ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ.: Ἐδκιάλεξαν τὰ καλὰ καλὰ
τὸ' ἐμείναν τὰ ἴποδιαλόγια Κύπρ. Ἐπκίαιες τὰ καλὰ ἀπ-πίδκια
κι ἄφησες τὰ ἴποδιαλόγια αὐτόθι. Τὰ καρύδκια σου ἐν' οὐλον
ἴποδιαλόγια (ὁ ἀγοραστής πρὸς τὸν πωλητὴν) Γερμασ.
|| Γνωμ. Ὁγοῖος πολυδιαλέει τ' ἀποδιαλόγια παίρνει (ἐπὶ
τοῦ δυσκόλου ἐν τῇ ἐκλογῇ καὶ ἐν τέλει ἀποτυγχάνοντος)
Σκῦρ. Διάλιγα διάλιγα, 'ς' τ' ἀπουδιαλόγια ἔπισα (συνών. τῷ
προηγούμενῳ) Κυδων. || Ἄσμ.

Τὰ ξώφυλ-λα τῶν μαρουλ-λιῶν, τὰ φύλ-λα τῶν τῶνάρων,
τὰ ἴποδιαλόγια τοῦ χωρκοῦ λαλοῦν μου νὰ τὰ πάρω
(τῶνάρων=ἀγγινάρων) Κύπρ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀποδιαλέγι.

3) Μετων. ὁ ἄξιος ἀπορρίψεως, ἀνάξιος Κύπρ. || Ἄσμ.
Ἐρκετουν ἴποζω ἄντρας μου τὸ' εὐρίσκειν τα ρολόιν,
ἐφίλαν με τὸ' ἐλάλεν μου ἤμουν καθαρολόιν,
ἐδαίρειτον πῶς ἐν ἡῦρεν κἀνέναν ἴποδιαλόιν.

ἀποδιαλύζω ἀμάρτ. ἀποδᾶλύζω Πόντ. (Οἶν.) ἴποδι-
αλύζν-νω Κύπρ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἀποδιαλύω. Διὰ τὸν μετασχημα-
τισμὸν ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,272.

Διαλύω τι ἐμπεπλεγμένον, ξεχωρίζω, ἐπὶ κόμης, νήμα-
τος ἢ στήμονος κττ. Συνών. διαλύζω, ξεδιαλύζω,
ξεμπερδεύω, ξεμπλέκω.

***ἀποδιαλυνίσκω**, ἴποδιαλυνίσκω Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ρ. ἀποδιαλύνω, παρ' ὃ καὶ ἴποδι-
αλύν-νω, δι' ὃ ἰδ. ἀποδιαλύζω, καὶ τῆς παραγωγικῆς
καταλ. -ίσκω. Ἰδ. ΣΜενάρδ. ἐν Ἀθηνᾶ 37 (1925) 75.

Παύω αἰμωδιῶν. Συνών. *ἀποδιαλυνώνω 2, ξε-
μουδιάζω.

***ἀποδιαλυνώνω**, ἴποδιαλυνών-νω Κύπρ. (Ζώδ. κ.ά.)

Κατὰ μεταπλασμὸν ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ρ. ἀποδιαλύνω,
παρ' ὃ καὶ ἴποδι-αλύν-νω, δι' ὃ ἰδ. ἀποδιαλύζω.

1) Χαλαροῦμαι: Τραῦτα το νὰ ἴποδιαλυν-νώσῃ (ἐνν. τὸ
σκοινί, τὸ βρεγμένο ροῦχο κττ.) 2) Παύω αἰμωδιῶν:
Ἐπαρπάτησα κομ-μάτι τὸ' ἐποδιαλυνώσαν τὰ πόδκια μου.
Παρπάτησε λ-λίον τῶν μὲν κάθεσαι οὐλ-λ' ἡμέρα, νὰ ἴποδι-
αλυνώσουν τὰ πόδκια σου. Κάτσε κάτσε ἐμουδκιάσαν τὰ πόδκια
μου, ἐν-νὰ πατήσω λ-λίον νὰ ἴποδιαλυν-νώσουν. (διὰ τὴν σημ.
πβ. Ὁρειβ. 6,21 «οἱ ἐωθινοὶ περίπατοι... τὰς νωθρότητας
ἐκ τῶν ὕπνων ἀποδιαλύουσιν»). Συνών. *ἀποδιαλυν-
νίσκω, ξεμουδιάζω.

***ἀποδιάλυσμα** τό, ἴποδιάλυσμαν Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποδιαλύζω.

Τὸ νὰ διαλύῃ τις πρᾶγμα περιπεπλεγμένον. Συνών.
ξεμπέρδεμα, ξεμπλέγμα.

***ἀποδιαλυστήρι** τό, ἀποδελαστήρ' Πόντ. (Χαλδ.)
ἀποδελαστήρ' Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τινὸς ρ. ἀποδιαλύζω.

Ἀραιὸν κτένιον μετὰ τὸ ὅποιον διαλύουν τὴν περιπε-
πλεγμένην κόμην. Συνών. *ἀποδιαλυστήρι, δια-
λυστήρα, διαλυστήρι, τσατσάρα, τσουγκράνα,
χτένι.

***ἀποδιαλυστήρι** τό, ἀποδᾶλεχτήριον Πόντ. (Οἶν. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀποδιαλύζω.

*Ἀποδιαλυστήρι, ὁ ἰδ.

ἀποδιανεμώνω Λευκ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. διανεμώνω.

Στεγνώνω ἐκτιθέμενος εἰς τὸν ἀέρα: Ἀπλωσ' τὰ ροῦχα
ν' ἀποδιανεμώσουν. Καὶ μετβ. στεγνώνω τι ἐκθέτων εἰς τὸν
ἀέρα.

ἀποδιαντρέπω Τηλ. Μέσ. ἀποδιαντρέπομαι Ἀμοργ.
Κάσ. Νάξ. Σύμ. Χίος κ.ά. — ἸΓρυπάρ. Σκαραβ. 46 ΓΞενοπ.
Στέλλ. Βιολ. 33 — Λεξ. Πρω. Δημητρ. ἀποδιαδρέπομαι
Κρήτ. (Ἐμπαρ. κ.ά.) Νάξ. (Ἀπύρανθ. κ.ά.) ἀπουδιαντρέπο-
μαι Μεγίστ. ἀπουδιαντρέπουμι Λυκ. (Λιβύσσ.) ἴποδιαντρέ-
πομαι Κάρπ. Ρόδ. ἴποδιαδρέπομαι Κρήτ. ἴποδιαντρέπομαι
Κύπρ. ἴποδιαντρέπομαι Κάρπ.

Ἐκ τοῦ μεσν. ἀποδιαντρέπομαι, περὶ οὗ ἰδ. ἸΒογια-
τζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 27 (1915) Λεξικογρ. Ἀρχ. 122 κέξ. Διὰ
τὸν σχηματισμὸν τῆς λ. πβ. ἀγγελοκροῦω, ἀγγελο-
σκιάζω κττ.

1) Ἀποβάλλω πᾶσαν αἰδῶ, ἀπαναισχυντῶ Κάρπ. Κάσ.
Κρήτ. Κύπρ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Μεγίστ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)
Σύμ. Τηλ. Χίος — ἸΓρυπάρ. ἐνθ' ἄν. ΓΞενοπ. ἐνθ' ἄν. — Λεξ.
Πρω. Δημητρ.: Κωπέλλα ποῦ ἀποδιαντράπηκε νὰ γράψῃ 'ς ἓνα
ξένο «εἶμαι δική σου», δὲν μπορεῖ ἄλλο νὰ ζήσῃ 'ς τὸ σπῖτι μου
ΓΞενοπ. ἐνθ' ἄν. || Ἄσμ.

Μ-μ' ἀπῆτι πολλαγράφει δυὸ μίλια τοῦ λιμνῶνα,
ἐποδιαντράπ' ὁ ναύκληρος κι ἀπλῶν-νει πρὸς τὴν κόρη

Κάρπ.

Καὶ μὲν Λαμπρή, μὲν Κερεκή, μὲν χορήσιμην ἡμέρα,
ἐποδιαντράπην κ' εἶπεν τῆς, νύφ-φη, κ' ἐγὼ γὰρ σε
(Κερεκή = Κυριακή) Τηλ.

Πίν-νου του τὸ γλυκὸν κρασί, πίν-νου του νὰ μεθύσουν,
πίν-νου του ν' ἀπουδιαντραπῶ, νὰ ἴπου νὰ τὴν μιλήσουν
Λιβύσσ.

Ἐποδιαντράπην ἄουρος τοῦ κόρης νὰ μιλήσῃ
Νάξ.

Ἦβγεν ἡ κόρ' ἀ τὸ λουτρό κι ὁ νεὸς ἀ τὸ βαρδέρη,
κ' ἐσυναπαδηχτήκανε μέσα 'ς τὸ σταυροδρόμι
κ' ἐποδιαδράπη ὁ νεώτερος κ' εἶπε τζῆ περιστέρας

Ἀπύρανθ. — Ποίημ.

Ἡ Μαντελένια ἡ ροῦσσα ἀποδιαντράπη
καὶ τραγουδάει καὶ λέει γιὰ τὰ πουλλὰ
δυὸ δυὸ πῶς κάνουν τὴν ἀγάπη

ἸΓρυπάρ. ἐνθ' ἄν. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Σαχλίκ. Γραφαὶ
καὶ στίχοι στ. 340 (ἐκδ. Wagner σ. 76) «μετὰ χαρᾶς ἡ πολι-
τικὴ θέλει κρυφὸν γαμήσι, ὥς ὅτε ν' ἀποδιαντραπῇ, ὥστε
ν' ἀποκινήσῃ». Συνών. ξεδιαντρέπομαι, ξετσιπώνο-
μαι. Καὶ μετβ. παύω ἐντρέπόμενός τινα καὶ ἀναισχυντῶ
πρὸ αὐτοῦ Κρήτ. (Ἐμπαρ.) Ρόδ.: Ἐποδιαδράπηκέ τηνε καὶ
τοῦ λέει ὅτι τοῦ κατεβῇ Ἐμπαρ. Τὸν ἀδάντροπον ἄνθρωπον
ἴποδιαντράπου τον καὶ σὺ Ρόδ. 2) Μέσ. ἐντρέπομαι πολὺ

